

Posudek oponenta Bakalářské práce

Rousková, Ivana

Reprezentují ženy ženská témata ve svém prvním projevu ve Sněmovně?

Tato bakalářská práce zkoumá, zda existuje dostatečné zastoupení parlamentních poslankyň a zda jednají v zájmu žen. Studentka píše, že tématům byla v literatuře věnována minimální pozornost (zejména v té české) a cílem této práce je tuto mezeru zaplnit. Toto je důležité a aktuální téma a studentku je třeba pochválit za její výběr. Z obecného hlediska je práce dobře prezentována, logicky strukturována a psána plynule a konzistentně. Kandidátka až na několik výjimek prokázala schopnost formulovat akademicky podložené postuláty, které prezentovala v celkově dobře pojatém formátu. Vyvstává však několik obav.

Například na stránce 15 studentka píše: *„Ženy a muži mají odlišný styl i cíl komunikace, hovoří tedy různými genderlekty. Což by se všeobecně dalo přirovnat k lidem, kteří pocházejí z různých kultur a hovoří různými dialekty. Muži komunikují jazykem postavení a nezávislosti, naopak ženy jazykem důvěrnosti a vztahů. [...]“*. V tomto bodě a na většině následujících stránek by bylo zapotřebí jemnější perspektivy. Hodně současných vědců zabývajících se genderem by jistě protestovalo proti tomuto zevšeobecnování. Ve skutečnosti se vědecké zkoumání v posledních 20-30 letech zaměřilo na narušení běžných stereotypů o tom, jak ženy komunikují na rozdíl od mužů. Většina přístupů k jazyku a pohlaví se posunula daleko za hranice zjednodušující kategorizace (viz například Cameron 1998, 2007, Hall 1995, Hyde 2005, 2014, Mehl et al. 2007). Tyto studie do značné míry vyvrátily tvrzení, že muži a ženy mají zásadně a všeobecně odlišné způsoby projevu. Podobně problematická je i další část (str. 17 a násl.). Studentka píše, jako by to vše všeobecně platilo: *„Genderový rozdíl v zastoupení ve veřejných funkcích se dá vysvětlit již v odlišné socializační zkušenosti dívek a chlapců, kdy se dispozice k politice formují již v dětství. Chlapcům se říká, že se jednou mohou stát prezidentem, naopak dívky mohou spíše doufat, že se jednou provdají za muže, který se třeba stane prezidentem.“* Pokud studentka hovoří z české perspektivy, mělo by to být doloženo vědeckou studií. Z pohledu mezinárodního genderového výzkumu takové prohlášení již jistě neplatí.

V několika částech se studentka spokojí s obecnými tvrzeními, aniž by nějak doložila. Zároveň odkazuje na „statistiku“, která neobsahuje podrobnosti a odkazy na tyto statistiky (například s. 19). Podobně na str. 23 student píše, že *„Z výzkumu je prokázáno, že...“*, ale nikdy neposkytuje odkaz na tento výzkum (totéž na str. 47 a další). To je zjevně problematické a musí být napraveno. Dalším nedostatkem je, že studentka v některých částech práce jasně nerozlišuje mezi statistikami a výzkumem, který probíhá mezinárodně, a statistikami, které odkazují konkrétně na českou situaci (například s. 20, odkaz na Hašková et al. (2006: 49) je formulována,

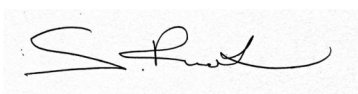
protože se jednalo o „univerzální“ trend, pouze ve spodní části stránky konkrétně odkazuje na Českou republiku). Článek Hargrave & Langengen (2020) také poskytuje mnohem diferencovanější obraz genderových způsobů komunikace v parlamentu než studentka navrhuje, a konkrétně odkazuje na Spojené království, které by mělo být také zmíněno.

Analytická část je celkem v pořádku, ale studentka mohla zmínit některá omezení takové analýzy. Mnoho současných vědců v oboru genderu by se postavilo proti jednomu ze základů její analýzy, tj. že existují konkrétní problémy mužů a žen, které lze úhledně rozdělit. Mnoho příkladů žen v globální politice prokázalo, že se zajímaly o to, co studentka označila za „mužské“ problémy. Na závěr by také bylo dobré zasadit svá zjištění s globálnějším výhledem. Například 22% poslankyň, i když je to zatím nejlepší výsledek v české politice, je z mezinárodního hlediska velmi nízká laťka, což by bylo možné zmínit.

Závěrem studentka jasně ukazuje svou schopnost soustředit se na výzkumné téma, které řeší. Práce je ucelená a logicky strukturovaná, pro většinu částí je akademicky podložena.

Doporučuji přijetí této práce.

Prague, 16 kveten 2021

Mgr. Stephanie Rudwick, Ph.D.

